

den Bortreiste er død; men det er meget sjældent, at man kan have den Overbevisning. Naar den Vedkommende er bortreist for et eller to Aar siden, hvorledes kan saa noget Menneſke, selv om man ikke har hørt fra ham, have overveiende Grund til at tro, at han er død? Jeg tror altsaa, at man i alt Fald ikke kan ſætte Forſlaget under Nr. 4 iſtedetfor de andre; men kunde man vedtage begge Dele, ſaa var det en anden Sag, og for dette kan der, ſaavidt jeg ſjønner, ikke være Noget til Ginder. Men for Dvrigt vil jeg ſige, at det ikke forekommer mig, at Forſlaget under Nr. 4 har ſaa megen Betydning, naar de Vædringsforſlag, jeg nu har omtalt, vedtages, og det er mit Haab, at den høitærede Juſtitsminister, om han ogsaa kan have nogen Betænk- lighed derved, dog ikke vil ſætte nogen afgjort Modſtand imod de af mig omtalte Vædringsfor- ſlag. Endnu ſkal jeg kun omtale et Par Stykker, og da navnlig det, ſom den ærede ſidſte Taler udførlig dvælede ved. Jeg er paa dette Punkt tilfreds med Lovforſlaget og gaar altsaa ikke med til Vædringsforſlaget under Nr. 46. Det er min Overbevisning, at, naar det vedtages, vil det i ikke ganſke ſaa Liſkebe ſke, at Arvingerne ſige: Vi vide ikke, hvad vore Medarvinger kunne blive til i Tiden, og derfor forekommer det os betænke- ligt at ſtaa Laſt og Braſt med dem, ſaa længe de leve; vi maa derfor komme til Klarhed. Følge- lig vil Voets Overtagelse blive forſinket. Jeg tror, at Kreditorerne ere ſikrede nok ved Pa- ragrafen i Lovforſlaget, og jeg haaber der- for, at Thinget vil blive ſtaaende ved, hvad der er blevet vedtaget ogsaa i det andet Thing efter en ſlet ikke ſaa ringe Strid. Endelig er der Vædringsforſlaget under Nr. 59. I ſaa Henſeende ſynes jeg ogsaa bedſt om Lov- forſlaget. Dette Forſlag angaar, ſaavidt jeg er- indrer, § 77. Et Flertal, om end et knebent Flertal, i Udvalget har jo ſtillet Forſlag om, at der i 5te Linie efter „Penge“ ſkal ſættes Punk- tum, det vil ſige, at Vædringepapirer ikke maa gives til en Umyndig. Nu er jeg ganſke viſt ikke blind for, at det kan tænkes, at der er Folk, ſom kunne være ſaa hjerteløſe overfor en Umyndig af deres egen Slægt, at de kunne give ham ſaadanne Vædringepapirer, ſom han maatte ikke burde have, men jeg tør dog tro, at det vil være Undtagelſer. Naar man imidlertid ſiger, at de Umyndige ikke maa ſaae Vædringepapirer, iden at Skifteretten har Anſvar derfor, ſaa vil det ikke være ſjældent, at Vædringepapirerne blive ſolgte til meget ringe Priſer til Skade for de Umyndige. Tænk vi os, at der under den franſt-tyſke Krig var blevet Skifte i et Bo, og at Papirerne ſkulde have været ſolgte eller idlagte, og Papirerne vare gaaede ned til de halve Priſer, vare de Umyndige da tjente med, at de vare blevne ſolgte paa en Stub? Det kan nat-URLIGVIS tænkes, men det vil kun være ganſke enkeltvis, at den Umyndiges nærmeste Slægtninge

kunne være ſaa hjerteløſe, at de kunne ville give ham Vædringepapirer, ſom ikke have den Værdi, ſom han burde have. Som Regel tror jeg derimod, at det bør hævdes, at det vil være mere til Skade end til Gavn for den Umyndige, at Forſlaget vedtages. — Jeg ſkal endnu kun omtale Væ- dringsforſlaget Nr. 70, ſom viſtnok vil komme til at spille den vigtigſte Rolle. Det gaar jo ud paa, om de to Love overhovedet ſkulde leve og dø med hinanden. Jeg tror nu, at de bør dette; thi ganſke viſt vil jeg ſige, at det Lovforſlag, ſom vi her forhandle, kan have ſin Betydning og ſærlig for Juristerne maatte endogſaa have meget ſtor Betydning, men der fulde Betydning for os Andre vil det kun ſaae, naar det vedtages i Forbindelſe med Sportelloven. Da det nu er lykkedes os, idet vi iſſor, da denne Sag var paa Bane, op- fordrede Juſtitsministeren til at ſoranledige Fi- nantsministeren til ſamtidig at forelægge et Sportel- lovforſlag, at bevirke, at dette er ſket, haaber jeg, at, ſelv om der ſkulde være et eller andet Punkt, ſom den ærede Finantsminister vanſkelig kan gaa ind paa, vil det hjælpe noget under hans Over- veielſer, at hans Kollega gjør ſin Indflydſe gjæl- dende til, at vi kunne ſaae det Lovforſlag, hvorom jeg ikke vil ſige, at vi ſætte nok ſaa ſtor Pris derpaa, men derimod, at førſt i Forbindelſe med det ſaar det foreliggende ſin fulde Værdi. Jeg vil derfor haabe, at de to Lovforſlag maa komme til at leve og ikke til at dø med hinanden; thi jeg indrøm- mer, at kunne vi ſaae det andet Lovforſlag for- bedret noget hiſt og her, er der ſlet et ſtort for ikke at ſige et meget ſtort Fremſkridt. Derfor haaber jeg, at det ærede Thing vil vedtage ogsaa Vædringsforſlaget Nr. 70.

Alberti: Af de foreliggende 71 Væ- dringsforſlag betragter jeg ogsaa det 70de for at være det vigtigſte, men jeg tror, at den ærede Ordſpører har taget fejl, naar han betegnede Ved- tagelſen af dette Forſlag ſom en Afgjørelſe af Lovforſlagets Liv eller Død. Det forekommer nu mig, at Forholdene ſammenknytte uafviſelig dette Forſlag, vi her have for, med Skiftesportelloven. Hvorfor blev dette Forſlag ikke til Lov forrige Gang? Var det ikke væſentlig, fordi man her i Thinget mente, at ſaa længe der ikke fandt Ned- ſættelſe i Sportuleringen af Voers Behandling Sted, var en ſaadan theoretiff Forbedring, ſom dette Lovforſlag byder, uden væſentlig Betydning? I alt Fald vil et Lovforſlag ſom dette ikke til- veiebringe den Forandring i Skiftesveſenet, ſom den offentlige Mening kræver, nemlig Nedſættelſe af Skiftegebyrerne. Og hvorfor kom nu den ærede Finantsminister i Aar med det tilsvarende Lovforſlag? Det var jo, fordi en Nedſættelſe i og et Tillæg til Gebyr-Beregningen vare abſolut fornødne. Den ærede Juſtitsminister har ſat ind i Lovforſlaget en Beſtemmelſe, ſom ikke var der, da han iſſor oprindeligt kom med Udkaſtet, nemlig